

Ἡ ΚΛΑΣΙΚΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

(Ἐν πανοράματι)

Ἐδῶ, κύριοι, εἶνε ὁ Ἀπόλλων τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου, ἦτοι ὁ νέος πρῦτανις κ. Μιστριώτης, προσφωνῶν τὸν Βασιλέα, (Ἀντιβασιλέα, γράφει) «οὐ τὸ πρόπλασμα βρουαλγες τοῦ ἔθνους γεννεαί ἐκ τῆς θερμότητος τῶν ἐλπίδων ἐδημιούργησαν καὶ εἰς τὰς ἐπομένας ῥις τὸ ἰδεῶδες τῶν πόθων καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων κατὰ διαδοχὴν παρέδιδον.»

Ἐδῶ, κύριοι, εἶνε ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς ὁ ὁποῖος «ποιεῖ τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ βαλβίδι τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς διαδρομῆς βουλόμενος νὰ ἐξέλθῃ ἰσως, διὰ τῆς προτιμήσεως ταύτης, εἰς τὸν δημόσιον βίον διὰ τῆς θύρας τῆς κίθωτοῦ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἰσως διανοούμενος νὰ διαπλεύσῃ τὸ ἀχανές τοῦ πολιτικοῦ βίου πέλαγος ἐκ τῆς σχεδίας τῆς Ἀκαδημαϊκῆς πολιτείας καὶ ἰσως θέλων νὰ πτερυγίσῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς τῶν ἐθνικῶν πόθων σφαιρὰς διὰ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ἐπιστήμης ἐδάφους.»

Ἐδῶ, κύριοι, εἶνε ὁ νέος Πρῦτανις ὁ ὁποῖος «ὁμολογεῖ εἰς τὸν Ἕλληνα Βασιλέα, ὃν συνήντησε ἐν ὑσπληγγί τοῦ ἀγῶνός Του, ὅτι εἶνε μικρὸς μὲν, ἀλλ' εὐσεβὴς ἱερεὺς καὶ θερμὸς λάτρις τοῦ δαιμονίου καὶ πολυμόρφου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀφ' οὗ εὐχριστήσῃ Αὐτὸν διὰ τὴν κύρωσιν τῆς ψήφου τῶν συναδέλφων του δύναται δι' εὐχῶν νὰ προσφωνήσῃ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.»

Ἐδῶ, κύριοι, εἶνε ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς ὁ ὁποῖος δὲν συναινεῖ κατ' οὐδένα λόγον ν' ἀκούσῃ τὴν προσφώνησιν τοῦ καλλιμόρφου πρυτάνεως, τοῦ ποιητικῆ ἀδείας μεταβληθέντος εἰς μικρὸν μὲν ἀλλ' εὐσεβῆ ἱερέα, κ' ἐκτείνων τὴν δεξιάν του πρὸς αὐτόν, ἱεροπρεπῶς ἀνακραζέει :

— Ὑπαγε εἰς Μοναστήριον ! . . .

Ἡ τελευταία αὐτῆ εἰκὼν, κύριοι, παριστᾷ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔγινε.

Δὸν μαι χῶτο!

Αἱ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΩΣ

Ἡ περιλάλητος προσφώνησις τοῦ σοφοῦ καλλιπαρείου Πρυτάνεως πρὸς τὸν Διάδοχον, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐτηλεγραφήθη πανταχοῦ καὶ ἐνεποίησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν, ἰδίως εἰς τὰ φρενοκομεῖα. Πολλοὶ γνωστοὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ἀπέστειλαν τῷ κ. Μιστριώτῃ διάφορα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐξ ὧν δημοσιεύομεν μόνον τὰ κατωτέρω εὐμένως παραχωρηθέντα ἡμῖν. Ἡ μετριο-

φροσύνη τοῦ κ. Πρυτάνεως δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἅπαντα πρὸς δημοσίευσιν.

Σῦρος 27 Ἰουλίου 1890.

Προσφώνησίν σου ἀναγνῶν μετὰ πολλῆς σπουδῆς, τὴν ὑσπληγῆ δὲν ἐνόησα καθὼς καὶ τὴν βαλβίς — Τέτοιος σοφὸς Καθηγητῆς, πλὴν εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου εἶνε πολὺ κατάλληλος συντάκτης τοῦ «Φανοῦ» μου.

Α. Χατατζής.

Κωνσταντινούπολις 30 Ἰουλίου 1890.

Θερμὰ συγχαρητήρια σοῦ στέλλω, φίλτατέ μου. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ τῶλεγε, δὲν πιστεύω ποτέ μου, πῶς ἡ χρυσὴ σου πέννα θὰ πέραγε κι' ἐμένα.

Α. Δε-Κάστρος.

Αἰτωλικὸν 26 Ἰουλίου 1890.

Παρακαλῶ, κύρ Πρῦτανι, νὰ λάβῃς τὴν γραφίδα καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε γιὰ τὴν γνωστὴν βαλβίδα. Πλὴν πρέπει ὅμως νὰ γραφῇ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ σὲ πληρόνω παρευθὺς καὶ ὅσα... ὅσα... ὅσα.

Φ. Ἀσπρογόνατος.

Ξηροχώριον 27 Ἰουλίου 1890.

Ἀνέγνωσα προσφώνησιν κι' ἐθαύμασα τὸ ὕφος, κοιλιακὸς δὲ μ' ἐπίασε περὶ τὸ τέλος τύπος. Νὰ στείλῃς σὲ παρακαλῶ ταχέως μιὰ βαλβίδα, διότι τρέχεις κίνδυνον . . . καὶ σὺ καὶ ἡ πατρίδα.

Ἄγαθόπουλος.

Τρίπολις, 29 Ἰουλίου 1890.

Τὴν δόξαν μου ἐφθόνησες ! Ζητεῖς νὰ μὲ περάσῃς . . . κι' ἀπ' τὸ κακό σου τὸ πολὺ κοντεύεις νὰ μοῦ σκάσῃς. Μ' ἂν εἶσαι κι' εὐσεβὴς παπάς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς.

Θ. Μυριανθούσης.

Βερολίνον, 30 Ἰουλίου 1890.

Προσφώνησίν σας ἀναγνούς ἐσκέφθην παραχρῆμα, πῶς σ' τὴν Ἑλλάδα ἀφανῆς νὰ μένης εἶνε κρῖμα, ἀφοῦ καὶ γνώσεις ἔχετε καὶ δὲν στερεώθε πείρας. . . Παρακαλῶ, ἂν δέχσθε, νὰ γίνετε . . . κλητήρας.

Ὁ πρῦτανις τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐὰν ἐξακολουθήσωσι καὶ ἄλλοι διάσημοι ἄνδρες ν' ἀποστέλλωσι παρόμοια τηλεγραφήματα, ὑποσχόμεθα νὰ κρατήσωμεν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Γιοσταναιος